

Șovăind, copilul păși afară. Ceața îl învălui ca pe un prieten de mult așteptat, și băiatul începu să urce dealul împleticindu-se, nesigur la început, căpătând însă încet-încet viteză și încredere.

Pe măsură ce te apropiai de vârful dealului, ceața începea să se împrăștie. Jumătatea de lună strălucea, nu la fel de puternic ca lumina zilei, în nici un caz, dar îndeajuns cât să poți vedea cimitirul, îndeajuns pentru asta.

Ia uite.

Puteai să vezi capela funerară abandonată, porțile de fier încuiate cu lacăte, iedera cățărata de-a lungul turelor, un copăcel care creștea din streășină.

Vedeai pietrele funerare și mormintele și cavourile și plăcile memoriale. Vedeai cum țâșneau din pământ și o zbugheau la fugă traversând cărarea un iepure sau un șoarece de câmp sau o nevăstuică.

Ai fi văzut toate astea, în lumina lunii, dacă ai fi fost acolo în noaptea aceea.

Poate nu ai fi văzut o femeie palidă, rotofeie, care mergea pe aleea de lângă porțile principale, iar dacă ai fi zărit-o, la a doua privire, mai atentă, ți-ai fi dat seama că nu era decât lumina lunii, ceață și umbră. Totuși, femeia palidă, rotofeie era acolo. Se plimba pe aleea care ducea spre o grămadă de pietre de mormânt aproape prăbușite din apropierea porților.

Porțile erau încuiate. Se încuiau întotdeauna la patru după-amiaza în timpul iernii și la opt seara în timpul verii. O parte din cimitir era înconjurată de un gard de fier cu țepușe în vârf, iar cealaltă parte de un zid înalt de cărămidă. Gratiile de fier de la porți erau destul de

apropiate: ar fi împiedicat un bărbat în toată firea să intre pe acolo, chiar și un băiețel de zece ani...

— Owens! strigă femeia palidă, cu un glas care ar fi putut fi în același timp șuierul vântului prin iarba înaltă. Owens! Vino să vezi!

Femeia se aplecă, uitându-se curioasă la ceva aflat pe pământ, în vreme ce un pâlc de umbre se apropia în lumina lunii, dezvăluindu-se apoi drept un bărbat cărunt, trecut de patruzeci de ani. Bărbatul se uită în jos la soția lui, apoi se uită la ceea ce se uita ea, și se scărpină în cap.

— Doamnă Owens? spuse el, fiindcă aparținea unei epoci mai formale decât a noastră. Asta e ceea ce cred eu că e?

Și în clipa aceea, lucrul pe care-l cerceta surprinse probabil privirea doamnei Owens, pentru că deschise gura, lăsând să-i cadă jos suzeta de cauciuc, și întinse o mână bucalată, încercând parcă din răspuțeri să se prindă de degetul palid al doamnei Owens.

— Măi să fie, dacă nu e chiar un copilaș, zise domnul Owens.

— Sigur că e un copilaș, spuse soția lui. Întrebarea este: ce-i de făcut cu el?

— Îndrăznesc să spun, doamnă Owens, că aceasta este o întrebare, zise soțul ei. Și totuși nu este întrebarea noastră. Pentru că acest copilaș este viu fără cu puțință de tăgadă, așadar nu are nimic de-a face cu noi, nici nu aparține lumii noastre.

— Ia uite cum zâmbește! exclamă doamna Owens. Are cel mai dulce zâmbet, adăugă ea și mângâie cu mâna ei imaterială părul blond și ciufulit al copilașului.

O adiere rece de vânt străbătu cimitirul, împrăștiind ceața de pe pantele mai joase (fiindcă cimitirul ocupa tot vârful dealului, iar cărările lui străbăteau dealul în sus și în jos). O zgâlțâială: cineva trăgea și zguduia porțile din față ale cimitirului, zgâlțâind lacătul greu și lanțul care le ținea încuiate.

— Ia te uită, spuse Owens, e familia copilului, a venit să-l ia înapoi la pieptul ei iubitor. Lasă-l pe omuleț să se ducă, adăugă el, fiindcă doamna Owens îl cuprinsese pe băiețel cu brațul ei imaterial, liniștindu-l și mângâindu-l.

— Asta nu prea-mi pare a fi din familia nimănui, zise doamna Owens.

Bărbatul cu haină neagră renunțase să mai zgâlțâie porțile principale și acum cerceta poarta mai mică din lateral. Și aceea era bine ferecată. Cu un an în urmă avuseseră loc mai multe acte de vandalism în cimitir, iar consiliul local luase măsuri.

— Haide, doamnă Owens. Lasă-l să se ducă. Ia te uită! exclamă domnul Owens văzând o fantomă și rămase cu gura căscată, fără să mai știe ce să spună.

Ați putea crede – și ați avea dreptate dacă ați crede asta – că domnul Owens n-ar fi trebuit să reacționeze așa la vederea unei fantome, dat fiind că domnul și doamna Owens erau ei înșiși morți, și încă de câteva sute de ani, și dat fiind că toată viața lor socială, sau pe-aproape, o petrecuseră cu oameni care erau și ei morți. Dar era ceva ce-i deosebea pe oamenii din cimitir de *asta*: o formă brută, pâlپătoare, înfiorătoare, cenușie ca puricii de la la TV, toată numai groază și emoție pură, sentimente care năvăliră peste soții Owens de parcă le-ar fi simțit chiar ei. Trei siluete, două mai mari și una mai mică, dar numai

una dintre ele se distingea clar și era mai mult decât un contur sau o pâlpâire. Iar silueta aceasta spunea:

— Copilașul meu! Vrea să-i facă rău copilașului meu!

Un zăngănit. Bărbatul de afară târa pe alee un tomberon de metal greu spre zidul înalt de cărămidă care înconjura acea parte a cimitirului.

— Apărați-mi fiul! zise fantoma și doamna Owens se gândi că probabil era o femeie – mama copilului, desigur.

— Ce v-a făcut omul ăla? întrebă doamna Owens, nu foarte sigură că fantoma o putea auzi.

„Moartă de curând, biata de ea“, se gândi. E întotdeauna mai ușor să mori în pace, să te trezești la vremea convenită în locul unde ai fost îngropat, să te împaci cu moartea și să faci cunoștință cu ceilalți locuitori. Crea-tura asta nu era altceva decât panică și teamă pentru copilul ei, și groaza ei, pe care soții Owens o percepeau ca pe un țipăt de tonalitate joasă, atrăgea acum atenția, pentru că deja începuseră să apară și alte siluete palide din toate colțurile cimitirului.

— Tu cine ești? o întrebă Caius Pompeius.

Piatra lui funerară era acum doar o ridicătură de pietre năpădită de buruieni, dar cu două mii de ani în urmă ceruse să fie înmormântat în movila de lângă altarul de marmură, în loc să-i fie trimis trupul la Roma. În plus era unul dintre cei mai vârstnici locuitori ai cimitirului. Își lua responsabilitățile foarte în serios.

— Ești îngropată aici?

— Sigur că nu e! E moartă de curând după cum arată, zise doamna Owens, cuprinzând cu brațul silueta de femeie și spunându-i ceva doar ei, cu glas scăzut, calm și rațional.

Dinspre zidul înalt de lângă alee se auzi o bufnitură și un trosnet. Căzuse tomberonul de gunoi. Pe coama zidului se cățăraseră un bărbat, un contur negru profilat în lumina mânjită de ceață a felinarelor stradale. Se opri o clipă, se lăsă în jos pe cealaltă parte, ținându-se cu mâinile de marginea zidului, cu picioarele atârând, apoi, pentru ultimii metri, își dădu drumul să cadă jos, în cimitir.

— Dar, draga mea, îi spuse doamna Owens siluetei, singura care mai rămăsese din cele trei care apăruseră în cimitir. E viu. Nu putem. Îți dai seama...

Copilul se uita în sus spre ele, nedumerit. Se întinse către una, apoi către cealaltă, fără să găsească nimic altceva decât aer. Silueta-femeie se dezintegra rapid.

— Da, zise doamna Owens, ca răspuns la ceva ce nimeni altcineva nu mai auzise. Dacă putem, o vom face.

Se întoarse apoi spre bărbatul de lângă ea:

— Și tu, Owens? O să fii tatăl acestui băiețuș?

— O să fiu ce? întrebă Owens încruntându-se.

— N-am avut niciodată un copil, spuse soția lui. Și mama lui vrea să-l protejăm. Ești de acord?

Bărbatul cu haină neagră se împiedicase în învâlmășeala de iederă și pietre de mormânt pe jumătate distruse. Acum se ridică în picioare și porni mai departe, mergând mai grijuliu, dar tot sperie o bufniță care se ridică planând silențioasă. Deja vedea copilașul și triumful i se putea citi în ochi.

Owens știa ce gândea soția lui când folosea tonul acela. Nu degeaba erau căsătoriți de mai bine de două sute cincizeci de ani, în viață și în moarte.

— Ești sigură? o întrebă. Ești absolut sigură?

— La fel de sigură pe cât am fost vreodată sigură de ceva, zise doamna Owens.

— Atunci da. Dacă tu o să fii mama lui, eu voi fi tatăl lui.

— Ai auzit? Întrebă doamna Owens silueta pâlpâitoare din cimitir, acum devenită ceva mai mult decât un contur, o lumină îndepărtată de vară, strălucind în forma unei femei.

Îi spuse ceva doamnei Owens, ce nimeni altcineva nu auzi, și dispăru.

— N-o să mai vină aici, spuse domnul Owens. Data viitoare când se va trezi va fi în propriul ei cimitir sau oriunde altundeva se va fi ducând.

Doamna Owens se aplecă spre copilaș și întinse brațele.

— Vino încoace, îl chemă ea cu blândețe. Vino la mama.

Bărbatului pe nume Jack, care străbătea cimitirul îndreptându-se spre ei, având cuțitul pregătit în mână, i se păru că un fuior de ceață învăluia copilul, în lumina lunii, și deodată băiatul nu mai era acolo: doar ceață umedă și lumina lunii și iarbă foșnind.

Clipi și adulmecă aerul. Se întâmplase ceva, dar nu înțelegea ce. Mârâi din fundul gâtului, ca un animal de pradă, furios și frustrat.

— Hei? strigă bărbatul pe nume Jack, întrebându-se dacă nu cumva copilul se pitulase după ceva.

Vocea îi era misterioasă și răgușită, și răzbătea ceva bizar din tonul lui, un soi de uimire sau nedumerire auzindu-se vorbind.

Cimitirul nu-și dezvăluia tainele.

— Hei! strigă el din nou.

Spera să audă un scâncet de copil sau un cuvânt stâlcit, ori să-l audă mișcându-se. Nu se aștepta la ceea ce auzi de fapt, o voce mătăsoasă rostind:

— Pot să vă ajut cu ceva?

Bărbatul pe nume Jack era înalt. Bărbatul acesta era mai înalt. Bărbatul pe nume Jack purta haine de culoare închisă. Bărbatul acesta purta haine de culoare și mai închisă. Oamenii care-l observau pe bărbatul Jack când era gata să treacă la treabă – și lui nu-i plăcea să fie observat – se simțeau tulburați, sau nelalocul lor, sau își dădeau seama că erau speriați, în mod inexplicabil. Bărbatul pe nume Jack ridică privirea spre străin, și el, bărbatul pe nume Jack, se simți tulburat.

— Căutam pe cineva, zise Jack, strecurându-și mâna dreaptă în buzunarul hainei, astfel încât să ascundă cuțitul, dar să-l aibă la îndemână dacă avea nevoie de el.

— Într-un cimitir încuiat, în toiul nopții? întrebă străinul.

— E un copilaș, spuse bărbatul pe nume Jack. Treceam pe aici și am auzit un copil plângând, și m-am uitat printre porți și l-am văzut. Ce puteam să fac?

— Apreciez reacția dumneavoastră civică, spuse străinul. Și totuși, dacă ați fi reușit să găsiți acest copil, cum aveți de gând să ieșiți cu el de aici? Nu vă puteați cățara înapoi pe zid cu un copil în brațe.

— Aș fi strigat până îmi dădea cineva drumul, răspunse bărbatul pe nume Jack.

Un zăngănit puternic de chei.

— Acela aș fi fost eu, spuse străinul. Eu ar fi trebuit să vă dau drumul afară.

Alese o cheie mare de pe inel și adăugă:

— Urmați-mă.

Bărbatul pe nume Jack porni pe urmele străinului. Scoase cuțitul din buzunar.

— Tu ești îngrijitorul, deci?

— Sunt? Cu siguranță, într-un anumit fel, zise străinul.

Se îndreptau spre porți și, bărbatul pe nume Jack era sigur, se îndepărtau de copilaș. Dar îngrijitorul avea cheile. O lovitură de cuțit în întuneric, atât era de-ajuns, și apoi putea căuta copilul toată noaptea dacă era nevoie.

Înălță cuțitul.

— Dacă a fost *într-adevăr* un copil, zise străinul, fără să se uite înapoi, n-a fost aici, în cimitir. Poate v-ați înșelat. E puțin probabil ca un copil să fi venit aici, la urma urmei. Mai degrabă ați auzit o pasăre de noapte și ați văzut o pisică sau poate o vulpe. Știți, au declarat locul ăsta rezervație naturală acum treizeci de ani, cam pe când a avut loc ultima înmormântare aici. Acum gândiți-vă cu atenție și spuneți-mi că sunteți sigur că ceea ce ați văzut era un copil.

Bărbatul pe nume Jack se gândi.

Străinul descuie poarta laterală.

— O vulpe, spuse el. Scot cele mai neobișnuite sunete, aproape că seamănă cu plânsetul unui om. Nu, vizita dumneavoastră la cimitir a fost o rătăcire, domnule. Copilul pe care-l căutați vă așteaptă undeva, dar nu este aici.

Și lăsă gândul să zăbovească acolo pentru o clipă, în mintea bărbatului pe nume Jack, înainte să deschidă poarta, spunându-i afectat:

— Sunt încântat de a fi avut plăcerea să vă cunosc. Și sunt *sigur* că veți găsi tot ce aveți nevoie afară.

Bărbatul pe nume Jack rămase afară, în fața porții. Străinul rămase înăuntru și încuie poarta la loc, punând cheia bine.

— Unde te duci? întrebă bărbatul pe nume Jack.

— Mai sunt și alte porți, zise străinul. Mașina mea e pe cealaltă parte a dealului. Nu-mi purtați de grijă. Nici măcar nu trebuie să vă amintiți conversația asta.

— Nu, spuse bărbatul Jack, amabil. Nu trebuie.

Își aminti cum urcase dealul, cum crezuse că a văzut un copil, care se dovedise a fi de fapt o vulpe, cum un îngrijitor îndatoritor îl însoțise înapoi în stradă. Își strecură cuțitul înapoi în teaca interioară.

— Bun, spuse el. Noapte bună.

— Noapte bună și dumneavoastră, zise străinul, pe care Jack îl luase drept îngrijitor.

Bărbatul pe nume Jack porni pe deal în jos, în urmărirea copilașului.

De la adăpostul umbrelor, străinul îl urmări pe Jack până când dispăru din raza vizuală. Porni apoi mai departe, în noapte, sus, tot mai sus, spre locul netezit din vârful dealului, dominat de un obelisc și de o lespede lată, așezată pe pământ în memoria lui Josiah Worthington, fabricant local de bere, politician și mai târziu baronet, care, în urmă cu aproape trei sute de ani, cumpărase vechiul cimitir și pământul din jur și-l oferise orașului pentru totdeauna. Își păstrase pentru sine cel mai bun loc de pe deal – un amfiteatru natural, cu vedere asupra întregului oraș și dincolo de acesta – și se asigurase că cimitirul va rămâne cimitir, fapt pentru care locuitorii acestuia îi erau recunoscători, deși nu pe atât de recunoscători pe cât simțea Josiah Worthington, Baronet, că ar fi trebuit să fie.

Erau acolo în cimitir, din câte se spunea, vreo zece mii de suflete, dar cele mai multe dintre ele dormeau adânc sau nu erau câtuși de puțin interesate de problemele din miez de noapte, așa că se strânseseră mai puțin de trei sute dintre ele sus, în amfiteatru, în lumina lunii.

Străinul ajunsese la ele la fel de silențios ca ceața însăși, și urmări desfășurarea dezbaterilor din întuneric, fără să spună nimic.

Vorbea Josiah Worthington.

— Draga mea doamnă, spuse el. Îndărătnicia dumitale este destul de... Ei, nu-ți dai seama cât de ridicolă este?

— Nu, zise doamna Owens. Nu-mi dau.

Stătea jos, cu picioarele încrucișate, iar copilul viu dormea la ea în poală. Îi legăna capul cu mâinile ei palide.

— Ceea ce încearcă să spună doamna Owens, domnule, vă rog să-mi iertați îndrăzneala, interveni domnul Owens, este că ea nu vede lucrurile astfel. Pentru ea înseamnă îndeplinirea datoriei.

Domnul Owens îl văzuse pe Josiah Worthington în carne și oase pe vremuri, când erau amândoi în viață, ba chiar îi confecționase câteva piese de mobilier pentru conacul Worthington aflat în apropiere de Inglesham, și încă se simțea copleșit de respect în fața lui.

— Datoriei? zise Josiah Worthington, Baronet, clătănând din cap de parcă ar fi încercat să scape de o pânză de păianjen. Datoria dumitale, doamnă, este față de cimitir și față de comunitatea celor care formează această populație de spirite lipsite de trupuri, stafii și alte suflete asemenea lor, astfel că datoria ta este să

înapoiezi cât mai curând posibil creatura căminului său natural – care nu se află aici.

— Mama lui mi l-a încredințat mie, zise doamna Owens, de parcă asta ar fi fost îndeajuns.

— Femeie dragă...

— Nu sunt femeia ta dragă, i-o tăie doamna Owens ridicându-se în picioare. Ca s-o spun drept, nici nu înțeleg ce caut aici, stând de vorbă cu voi, capete seci, când băiețașul o să se trezească flămând din clipă-n clipă – și unde găsec eu mâncare pentru el în cimitirul ăsta, tare aș vrea să știu?

— Exact aceasta este ideea, spuse înțepat Caius Pompeius. Cu ce o să-l hrănești? Cum poți avea grijă de el?

Ochii doamnei Owens aruncau fulgere.

— Pot să am grijă de el la fel ca propria lui mamă, zise ea. Ea deja l-a lăsat în seama mea. Uitați-vă: îl țin în brațe, nu-i așa? Îl ating.

— Ei, haide să chibzuim puțin, Betsy, zise mama Slaughter¹, o femeie firavă cu o bonetă uriașă și o pelearină pe care le purtase toată viața și în care fusese îngropată. Unde o să locuiască?

— Aici, spuse doamna Owens. Îi putem oferi Privilegiul Cimitirului.

Gura mamei Slaughter luă forma unei litere „O“ micuțe.

— Dar... zise ea și făcu o pauză. Dar niciodată n-am...

— De ce nu? Doar nu-i prima dată când oferim Privilegiul Cimitirului unuia care nu-i de-al nostru.

— Asta așa este, spuse Caius Pompeius. Dar *el* nu era viu.

1 „Măcel“ în lb. eng.

Și astfel, străinul își dădu seama că era amestecat, cu sau fără voia lui, în conversație și, fără nicio tragere de inimă, ieși de la adăpostul beznei, desprinzându-se de acolo ca un petec de întuneric.

— Nu, încuviință el. Nu sunt. Dar sunt de acord cu doamna Owens.

— Ești, Silas? întrebă Josiah Worthington.

— Da. Spre bine sau spre rău – și eu cred cu tărie că e spre bine –, doamna Owens și soțul ei au luat acest copil în grija lor. O să fie nevoie de mai mult de câteva stafii cu suflet bun să crească acest copil. O să fie nevoie de un cimitir întreg, zise Silas.

— Cum rămâne cu mâncarea și cu restul?

— Eu pot să ies în cimitir și să mă întorc. Îi pot aduce eu de mâncare, spuse Silas.

— E foarte frumos ce spui, zise mama Slaughter. Dar tu vii și pleci și nimeni nu-ți ține socoteală. Dacă stai plecat o săptămână, băiatul poate să moară.

— Ești o femeie înțeleaptă, răspunse Silas. Înțeleg de ce toată lumea vorbește cu atâta respect despre tine.

Nu putea influența mințile celor morți, așa cum făcea cu cei vii, dar putea folosi toate uneltele măgulirii și persuasiunii pe care le deținea, pentru că nici morții nu sunt imuni la astfel de lucruri. Apoi luă o hotărâre.

— Foarte bine. Dacă domnul și doamna Owens vor fi părinții lui, eu voi fi protectorul băiatului. Voi rămâne aici și, dacă o să fiu nevoit să plec, o să mă asigur că las pe cineva în locul meu, care să-i aducă de mâncare copilului și să aibă grijă de el. Putem folosi cripta capelei, adăugă el.

— Dar, obiectă Josiah Worthington. Dar... un copil uman. Un copil viu. Adică... Adică, ce vreau să spun... Aici e un cimitir, nu o grădiniță, fir-ar să fie.

— Exact, spuse Silas dând din cap. Aveți dreptate, Sir Josiah. Nici eu n-aș fi putut s-o spun mai bine. Și tocmai din această cauză, mai presus de orice, este vital ca acest copil să fie crescut perturbând cât mai puțin, dacă-mi permiteți expresia, viața cimitirului.

Spunând asta, se apropie de doamna Owens și se uită la copilul adormit din brațele ei.

— Are un nume, doamnă Owens? întrebă el ridicând o sprânceană.

— Mama lui nu mi-a spus niciun nume.

— Ei, zise Silas. Vechiul lui nume oricum nu i-ar fi de prea mare folos. Există oameni care-i vor răul. Ce-ar fi să-i alegem un nume?

Caius Pompeius veni lângă ei și se uită la băiețel.

— Seamănă puțin cu proconsulul meu, Marcus. Am putea să-i spunem Marcus.

Josiah Worthington spuse:

— Seamănă mai degrabă cu grădinarul meu șef, Stebbins. Nu că aș propune numele Stebbins. Omul ăla bea ca un pește.

— Seamănă cu nepotul meu Harry, zise mama Slaughter, și din câte se părea tot cimitirul era gata să se alăture, fiecare locuitor făcând comparație între copilaș și o persoană de mult uitată, când interveni doamna Owens.

— Nu seamănă cu nimeni altcineva decât cu el însuși, zise ea cu hotărâre. Nu seamănă cu nimeni.

— Atunci Nimeni să fie, spuse Silas. Nimeni Owens.

Și atunci, ca și cum ar fi răspuns la nume, copilul se trezi și deschise ochii larg. Se uită în jur, la chipurile morților, la ceață, la lună. Apoi se uită la Silas. Fără să clipească. Îl privi cu gravitate.

— Ce fel de nume e Nimeni? întrebă mama Slaughter, scandalizată.

— Numele lui. Și e un nume bun, răspunse Silas. O să-l ajute să rămână în siguranță.

— Nu vreau necazuri, spuse Josiah Worthington.

Copilul se uită spre el și apoi, înfometat sau obosit sau pur și simplu fiindcă-i era dor de casă, de familie, de lumea lui, își strâmbă chipul micuț și începu să plângă.

— Pleacă de aici, îi zise Caius Pompeius doamnei Owens. O să discutăm mai departe fără tine.

Doamna Owens așteptă în fața capelei. Cu patruzeci de ani în urmă, clădirea, o bisericuță cu turlă, fusese decretată obiectiv istoric. Consiliul local hotărâse că ar fi costat prea mult renovarea ei, o capelă micuță dintr-un cimitir năpădit de buruieni care deja nu mai era la modă, așa că o încuiaseră și acum așteptau să se prăbușească. Iedera o acoperise întru totul, dar era solid construită, nu avea să cadă secolul ăsta.

Copilul adormise iar în brațele doamnei Owens. Îl legăna ușor și-i cânta un cântecel vechi, pe care i-l cântase și mama ei când era copilă, pe vremea când bărbații începeau să poarte pentru prima dată peruci pudrate. Cântecelul suna astfel:

Dormi în pace, copilaș,
Dormi până te trezești,
Lumea-ntreagă o s-o vezi când crești
Dacă am dreptate.
Iubita să-ți săruți,
Dansul să-l dănțuiești,
Numele să ți-l găsești
Și comorile ascunse...